

Θά βγάλουμι πρώτα τοῦ γιρουντικὸ Ὑπάτ. Ἡ γριά ἔχει κάμποσα γεροντ'ὰ τσαὶ πολέμου νὰ τ' γαταφέρουν νὰ μ' τὰ κάμ' ἀπάνου μου (=νὰ τὰ δώσῃ εἰς ἐμέ) Σκῦρ. Ἐδὸν βάλαν μέσ' 'ς τὰ γιρουντ'ὰ (τὸν ἀπέκλεισαν τῆς μετὰ τὸν θάνατόν των κληρονομίας ἐκ τοῦ μεριδίου των) Ἀγιάσ. Συνών. γεροβόσκι, γεροκόμι, γεροντομοίρι, γεροντοτρόφι. δ) Κτῆμα ἢ οἶκημα, τὸ ὁποῖον περιῆλθεν εἰς τινα ἐκ προγονικῆς κληρονομίας, πατρῶον Ἰκαρ. ε) Οἶκημα εἰς τὸ ὁποῖον συνεδρίαζον οἱ δημογέροντες κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. Πβ. καὶ τὸ Ἑλληνιστ. γεροντικόν=τὸ οἶκημα τῶν συνεδριάσεων τῆς γερούσιας, Στράβ. 14, 649. Συνών. γεροντεῖο 1. στ) Ἡ ἀγροτικὴ κρατικὴ σύνταξις τὴν ὁποίαν λαμβάνουν οἱ γέροντες ἀγρόται Ἡπ. (Κουκούλ.) Πελοπν. (Σηροκ.): Ἡφίρι τὰ γιρουντικά οὐ ταχυδρόμους νὰ τὰ μοιράσ' Κουκούλ. Παίρνουν κὶ τὰ γιρουντικά τ'ς κὶ κουνουμοῦντι καλὰ αὐτόθ. Ἀκόμα ἓνα χρόνου θέλου γιὰ νὰ μῶν 'ς τὰ γιρουντικά αὐτόθ. ζ) Βιβλίον πατερικόν, τὸ ὁποῖον περιέχει παραγγέλματα τοῦ μοναχικοῦ βίου λεχθέντα ὑπὸ τῶν «γερόντων» Ἀθ. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπόν. Ἀθῆν. Κέρκ. Πελοπν. (Λεχαίν.)

γεροντίλα ἡ, Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μεσσην.)—Π.Νιρβάν., Ἡ ζωὴ τοῦ δρόμ., 2, 184.

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίλα.

1) Ὁσμὴ ἀναδιδομένη ἐκ σώματος γηραλέου Π.Νιρβάν., ἐνθ' ἂν.: Μιὰ ἀπροσδιόριστὴ ὀσμὴ, ποῦ, ἂν ἐχρειάζετο ὄνομα, θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ γεροντίλα. Συνών. γεροντιά. 2) Γεροντικὴ ἐμφάνισις, σωματικὴ καχεξία Πελοπν. (Ἀργ. Λακων. Μεσσην.): Παροιμ. Τὸ φατ' κάνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίλα (φαρι'=εὐρωστία) Ἀργ. Λακων. Τὸ ἔχει φέρνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίλα (τὸ ἔχει=ἡ οἰκονομικὴ εὐμάρεια) Μεσσην. Συνών. γεροντία 3β. Πβ. γεροντιάζω 2β.

γεροντιλίκι τό, Χίος (Μάρμαρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λίκι. Γεροντιλίκι, ὁ βλ.

γεροντίλος ὁ, Πελοπν. (Μεσσην.) γεροδίλος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροντίλα.

1) Ὁ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ κατὰ τὴν ἡλικίαν ἢ τὴν σωματικὴν ἐμφάνισιν γέρων Κίτ. Μάν.: Κρίμα 'ς τὴν γοπέλα πὸ πῆρε ἓνα γεροδίλο 2) Μεταφ., παιδίον καχεκτικὸν καὶ δύστροπον Κίτ. Μάν. Μεσσην.: Τέσσερον χρόνου παιδί ὁ γεροδίλος καὶ δὲ βερπατεῖ. Ἐναι ἓνα μίζερο παιδί! Ὅλο κλαίει ὁ γεροδίλος, γι' αὐτὸ δὲ βαίρνει ἀπάνου του Κίτ.

γεροντίνα ἡ, Πελοπν. (Ἐρμιόν. Λακων.) γιρουντίνα Στερελλ. (Περίστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίνα.

1) Ὁ ἡλικιωμένος καὶ πολὺπειρος κτίστης οἰκίων Στερελλ. (Περίστ.): Πῆρα δυὸ γιρουντίνες γιὰ νὰ χτίσουν τοῦ σπίτι'. 2) Γεροντίλα 2, ὁ βλ. Πελοπν. (Ἐρμιόν. Λακων.): Παροιμ. Τὸ φατ' κάνει φαρι' κ' ἢ πεῖνα γεροντίνα (οἱ καλῶς τρεφόμενοι ἄνθρωποι διατηροῦνται εὐρῶστοι καὶ νέοι, ἐνθ' αὐτῶν οἱ κακῶς διακτώμενοι γηράσκουν προῶτως) Λακων. Τὸ φατ' κάνει φαροῦ καὶ ἢ πεῖνα γεροντίνα (συνών. πρὸς τὴν προηγούμεν.) Ἐρμιόν.

γεροντίνης ὁ, ἐπίθ. ἀμάρτ. γεροδίν'ς Α.Ρουμελ. (Στενήμ.) Οὐδ. γεροδίν'κο Α.Ρουμελ. (Στενήμ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γεροντίνα.

1) Ὁ γεγηρακὸς. 2) Οὐδ. Παῖς ἀτροφικὸς ἐμφανίζων πρόωρον γεροντικὴν ὄψιν.

γερόντιο τό, σύνθηθ. γερόντιον λόγ. σύνθηθ. γερόντιο πολλαχ. γερόδιο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γιρόντιου βόρ. ιδιώμ. γερόδι Θήρ. γεροδι Ὁθων. γιρόδιου Θράκ. (Αὐδήμ.) γερόδι Θήρ. γερόντ' Καππ. (Ἀνακ.) Πληθ. γερότια Θράκ. (Σαρ. Ἐκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. γερόντιον. Ὁ τύπ. γεροδι κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ οὐδ. εἰς -ι (κλαδί, κουκλί, παιδί).

Α) Οὐς. 1) Ὁ γέρων ὑποκορ., ἰδίως κατὰ πληθ., λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ.: Ἐνα ἀγαθὸ γερόντιον καθόταν ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖον Ἀθῆν. Εἶναι καλὸ-ἀγαθὸ γερόντιο σύνθηθ. Βρὲ τὸ γερόντιο! Εἶδες τί ἔκανε; Πελοπν. (Κυνουρ.) Ὑτὴ γειτονιά τους ἔχουσι μείνει ὅλο γερόδια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐλα νὰ καθήσουμε 'ς τὴν σειρά οὐλα τὰ γερόντια Εὐβ. (Ἀκρ.) Εἴστι καλὰ γιρόντια Στερελλ. (Ἀχυρ.) Αὐτὸ τὸ γιφύρι, καθὼς ἔλιγαν τὰ γιρόντια, χτίσ'κ' 'ς τὴν Ρωμαϊκὴ ἐπουχὴ Θράκ. Ἐνας σωρὸς γερόντια, ποῦ καθόταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, σηκώθηκε κ' ἔτρεξε κοντὰ του Δ.Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῶων, 162 || Ἀσμ.

Τούρκεφαν καὶ γερόντια, τὰ κάμνουσε χοτζᾶδες,

καὶ τούρκεφαν μωρὰ παιδιὰ, τὰ κάμνουσε Τουρκοῦδια

Α.Ρουμελ. (Καρ.) β) Μικρόσωμος γέρων Ὁθων.: Πῆε καὶ τὸ γεροδι 'ς τὴν Χώρα κ' ἔκατσε γιὰ πάδα ('ς τὴν Χώρα=εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας). Βωρή, τί σοῦ κρένει τὸ γεροδι; (βωρή=μωρή, κρένει=ὀμιλεῖ) γ) Γέρων πανοῦργος, πονηρὸς Πελοπν. (Κίτ. Κυνουρ. Μάν.): Βρὲ τὸ γερόντιο! Εἶδες τί ἔκανε; Κυνουρ. Ξέρεις τί γερόδιο ἔναι; Κίτ. Μάν. δ) Οἱ γονεῖς εἰς προχωρημένην ἡλικίαν Θεσσ. (Τρίκερ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Νὰ προσέχῃς τὰ γερόδια Κίτ. Μάν. Τὰ χουράφια τὰ 'χουμ' ἡμεῖς τὰ γερόντια, τὰ πιδιά μας δὲ θὰ 'χ'νι Τρίκερ. ε) Οἱ ἐξ ἀγχιστείας γονεῖς, ὁ πενθερὸς καὶ ἡ πενθερά Στερελλ. (Φθιώτ.): Τὰ δύο γιρόντια μας στ) Οἱ δημογέροντες τοῦ χωρίου Θράκ. (Αὐδήμ.): Παροιμ. Τ' παππᾶ τ' πρωτογέρ' καὶ τρογύρω τὰ γιρόδια (ἐπὶ μυστικοῦ εὐρέως διαδοθέντος, μολονότι ὁ ἐγκαλούμενος ὡς ὑπεύθυνος τοῦ πράγματος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἀνεκοίνωσε μόνον εἰς τοὺς πρὸχοντας, εἰς τὰς κοινοτικὰς ἀρχάς).

Β) Ἐπιθετικ. 1) Γηραλέος, ἐπὶ ζῶων κυρίως Καππ. (Ἀνακ.): Τὸ γερόντ' τὸ πρόγατο. 2) Ἐπὶ παιδίων, στρινός, δύστροπος, κακορρίζικος Θήρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γερόντιο Φοῦρν. Γερόντια Χίος.

γεροντίστικα ἐπίρρ. σύνθηθ. γεροδίστικα Κρήτ. γιρουντίστ'κα βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γεροντίστικος.

Κατὰ τρόπον ἀρμόζοντα εἰς γέροντας σύνθηθ.: Μικρὸς εἶναι, ἀλλὰ τὰ λέει γεροντίστικα. Μιλάει γεροντίστικα σύνθηθ.

γεροντίστικος ἐπίθ. σύνθηθ. γερονδίστικος Ἀστυπ. γεροδίστικος Κρήτ. γιρουντίστ'κους βόρ. ιδιώμ. γεροντίστ'κος Σκῦρ. Ἐροδίστικος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέροντας καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίστικος.

1) Ὁ ἀρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς γέροντα σύνθηθ.: Τί γεροντίστικα καμώματα εἶν' αὐτά; σύνθηθ. Γιρουντίστ'κα πράματα, τί περιμέν'ς; βόρ. ιδιώμ. Ποιὸς σοῦ τὸ ἥρραρε τὸ σάκκο, καημένη; Ἐροδίστικος εἶναι καλὰ-καλὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Κι ἄρχιξεν ἐδὰ νὰ τραγουδῇ μὲ τὴν γεροδίστικὴν φωνὴν Κρήτ. Τί σοὶ φ'στάν' εἶν' αὐτό; μοιάζ' γιρουν-

